

LEGIE

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

František
KOTLETA

MIRSKÁ
RULETA

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

**MIRSKÁ
RULETA**

Kristýna
SNĚGOŇOVÁ

LEGIE

**MIRSKÁ
RULETA**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2024

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2024

Cover art © Jiří „Arbe“ Miňovský, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0218-0 (print)

ISBN 978-80-278-1515-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1516-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1517-3 (pdf)

*Památce legionáře a hrdiny
generála Lva Prchaly (1892–1963),
který, ač zrazen všemi,
se nerad vzdával.*

V jedné předaleké galaxii...

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou

nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Jeho posádka složená z ruského poručíka Gerasima, mimozemšťanky Agy, Amandy unesené mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, Fifinky, aspoň částečně připomínající psa, a polské profesorky Danky Krasiński sice prořídla, ale odhodlaní škodit enlilskému impériu neztratila. Možná je to o něco těžší než dřív, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvapit.

ČÁST PRVNÍ

***KAPITÁN BOUCHAČ
A LORD MRDÁK***

Chvíli jsem uvažoval, kam se schovám, aby mě při posílání zprávy do kumarské mrtvé schránky nikdo nezaskočil, a pak jsem si uvědomil, že se to nestane. Nikdo tu se mnou totiž nemluvil, nebo mi to tak aspoň připadalo. Gerasima bych se za normálních okolností nemohl zbavit, ale okolnosti našeho nalodění k Fídovi normální nebyly a poručík se momentálně pod Dančíným dohledem zotavoval ze zranění. Amanda o mou společnost nestála. A víc už nás v posádce nezbylo.

Posadil jsem se ke komunikačnímu pultu a naposledy si v hlavě srovnal, co chci Vrabčákovi napsat. Aspoň jsem doufal, že to bude ona, ke komu se dostane zpráva poslaná do jediné schránky, jejíž souřadnice jsem si pamatoval. Musí se dozvědět o tom, co se stalo na Taře, pokud už to neví. O našem odchodu z churitské armády. A o tom, co chci dělat dál.

Starý plán nevyšel, ale celou tu dobu strávenou v bažině jsem nedělal nic jiného, než se snažil vymyslet nový. Protože přesně to jsme teď potřebovali.

A nakonec jsem ho měl.

Jiný, šílený, současně ale jediný, který po tom všem dával smysl.

Dopsal jsem poslední slovo a spoustu si jich nechal pro sebe. Aldona mi scházela, teď možná ještě víc než kdykoliv předtím. Ale to jsem jí mohl říct, až se uvidíme. To hlavní muselo zaznít šeptem v rozpáleném tichu nad našimi nahými těly. Nechtěl jsem, aby si cokoliv osobního četl šnek napůl cesty mezi námi.

Odeslal jsem zprávu a zaklonil se v křesle. Zdálo se mi, že namožená záda do ticha nahlas zasténala. I když jsem na tom nebyl tak špatně jako Gerasim, všechno mě bolelo. A ne všechna bolest souvisela se zraněními na těle.

Teď už mi nezbývalo nic jiného než čekat. Až mou zprávu někdo z kumarů vyzvedne. Až ji předá Vrabčákovi. Až se Vrabčák rozhodne, jestli bude mému plánu věřit. A až se mi ozve, během té nekonečně dlouhé cesty na Díru, na palubě cizí lodi a obklopený lidmi... kteří se mi teď, v tichu rušeném jen výkřiky hrůzy a bolesti v mých vzpomínkách, zdáli cizí taky.

Stará láska nerezaví

O tři čtvrtě roku později...

Snažil jsem se vychutnávat si to, co se tu pilo místo piva, poslouchat Gerasimovo žvanění a užívat si, že se nás nikdo aspoň na chvíli nepokouší zabít. Přestat prsty nervózně poklepávat do desky stolu jsem ale nedokázal.

Kde je?

Zdálo se mi, že jsme do baru dorazili moc brzo, i když jsem to byl já, kdo trval na tom, že musíme mít rezervu. Ovšem současně jsem tvrdil, že už tu čekáme celou věčnost, byť od dohodnuté chvíle setkání uplynulo jen pár minut. Jenže teď se každá minuta táhla jako předškolákův podzimní sopel.

„Posloucháš mě?“ zeptal se Gerasim.

„Ne,“ přiznal jsem. „Ty se posloucháš?“

„Když to nikdo jiný nedělá...“

„Většinou z dobrého důvodu.“

Napil jsem se mimozemského piva, které bylo k nerozeznání od Starobrna. Nejenže chutnalo odporně, ono chutnalo odporně přesně tím způsobem, jaký jsem znal, protože jsem si ho

na Zemi jednou omylem dal. Ostatně jinak než omylem snad ani Starobrno nikdo pít nemůže. Pachuť toho, co tu servírovali, mě nepřestávala překvapovat ani po skoro třech měsících strávených na téhle planetě. Možná nám to tu v duchu pozemské tradice napoprvé prodali, protože nás považovali za turisty, a pak už v tom pokračovali a bavili se tím, že jsme ochotni za to platit. A těžko nás za turisty nepovažovat, protože žádného dalšího člověka jsem na tomhle Bohem a asi i švestkami zapomenutém místě nezahlédl. I když jsem se celou dobu snažil se moc nerozhlížet, abych nepoutal pozornost. Kdyby nás tu někdo poznal, mohlo by se to, že se nás nikdo zabít nesnaží, dost rychle změnit.

Ale nikdo nás nepoznal.

Asi proto nás sem Vrabčák poslala. Malá planeta stranou obvykle používaných drah, roztroušené osady, pár menších měst, která se od osad lišila jen lepším PR, a mezi nimi tohle – Ghshjakchdid. „Gshdebebej,“ opravil mě Gerasim, když jsem se to po sukrovi v hotelu pokoušel zopakovat. Pravděpodobně se to tu nejmenovalo tak ani tak, ale mně to bylo jedno. Jediná dobrá věc na Ghdbcbswku byl starý astroport, spíš relikt z doby, kdy to tu vzkvétalo, kterou ovšem nikdo nepamatoval a která tu možná ve skutečnosti nikdy nebyla. My tu ale

díky němu mohli přistát a ubytovat se v hotelu, který žil ze špinavého baru v přízemí, protože z ubytovaných hostů by sukra na recepci dávno chcipl hlady. Ostatně pokoje nabízel jen dva a přepážka mezi nimi byla tak tenká, že do ní mohl Gerasim morseovkou neustále vyklepávat *Pojď na jedno, kapitáne*.

Pivo ale nebylo to jediné, co tu za moc nestálo. Sraz s Vrabčákem jsme měli na druhém konci města, poblíž astroportu, možná proto, aby mohla rychle přistát a zase rychle odletět, s námi na palubě své lodi, jak jsem doufal. Jako místo srazu vybrala podnik, ve kterém se v dusném vzduchu mísil pach alkoholu, živočišné vůně z horního patra a kouře z divaku. Salónek, kam nás usadil gark zpruzený už jen tím, že jsme se ukázali, budil dojem, že to tu vlastní milovník pozemských devadesátek. Červená barva, nevkusné pohovky a sklenice designované tak, že trvalo, než jsem pochopil, jak se z nich napít. Vzhledem k obsahu by možná bylo lepší, kdyby se mi to nepovedlo. Na všem okolo ulpívala neviditelná vrstva „nejlepší léta mám už dávno za sebou“ a viditelná vrstva něčeho lepkavého, což bylo ještě horší. Nikdy předtím jsme tu nebyli. A i když ostatní části města nevypadaly o moc líp, nechápal jsem, proč musíme na kontakt čekat zrovna ve vesmírném Discolandu Sylvie, ve

kterém to nežilo buď nikdy, nebo dávno předtím, než Kraksa sklouzla z výrobní linky.

Z toho přirovnání na mě padl smutek. Vlastně ne, nepadl, jen se prohloubil.

Ztratil jsem další domov.

* * *

Gerasim se zašklebil. Asi čekal na správný okamžik, kdy mě upozornit, že jsem za poslední čtvrt hodinu k našemu hovoru nepřispěl ničím jiným než „Hm.“ a „Nechceš dopít i to moje?“.

„Nervózní?“

Potáhl jsem z divaku. „Ne.“

„Nezdá se mi. Měl bys to kouření omezit, už si připadám jako v seriálu z osmdesátek.“

„Co ty můžeš vědět o osmdesátkách?“

„Přinejmenším to, že už by se nikdy neměly vrátit do módy.“ Gerasim se zazubil a pak zvažněl. „Přijde.“

Zatímco pokračoval v popisu něčeho, co se u barového pultu buď odehrálo, když jsem si byl odskočit, nebo si to vymyslel, já si v duchu opakoval *Přijde*. Jistý jsem si tím ale nebyl. Jako ostatně ničím. Jestli ve mně prožité fiasko zanechalo něco kromě smutku a vzteku, tak nejistotu. Nahlas bych to nepřiznal, ale najednou už jsem nedokázal rozhodovat. Jasně, i před

zničením Kraksny stála spousta mých rozhodnutí za starou bačkoru, ale zrovna když jsem si myslel, že se do toho dostávám, BUM. Fifičina smrt, Ažin odchod, ztráta naší lodi. Ani nevím, proč mě z toho všeho napadlo jako první zmínit Fifinku. Asi kvůli tomu, že se mnou Amanda přestala mluvit. Smutek nad ztrátou Agy, ačkoliv ta na rozdíl od Fifinky neumřela, byl hned v závěsu. Jak mi připomněl Gerasim, skoro polovina manželství se rozpadne a jediné, co můžu v takové chvíli udělat, je nebýt za čůráka a přát štěstí Aze i sobě. Netušil jsem, jestli si opravdu myslel, že chana odešla, protože nám to přestalo klapat, nebo mu jen přišlo lepší být mizerný manžel než mizerný velitel.

První měsíce cesty na Díru jsem byl za poručíkově blábolení rád. Jeho vztah ke mně se po všech těch sračkách nezměnil a nezazlíval mi ani jizvu, která se mu táhla od spánku až ke koutku úst, protože, jak říkal, s ní byl ještě víc sexy. „Navíc to nebyla tvoje vina,“ připomněl mi, „zachránils mi život. Kdybys mě nechal dole, uhořel bych v tom ochranném kokonu a už nikdy neviděl Dančinu krásnou...“

„Gerasime!“

„... tvář.“

Měl jsem pocit, že se mě nesnaží jen chlácholit. Jenže se mi taky zdálo, že jsem poslal

všechno, co se dalo, a že ať od té chvíle udělám cokoliv, poseru to zase. Doma by asi pomohli kámoši a pár propařených nocí, a kdyby ne, našel bych si cvokaře, ale... Moje *první* doma obsadili enlilové a to *druhé* jsem zničil, jediní přátelé, které jsem měl, byli ti, kterým jsem ublížil, a ačkoliv jsem první dny po nalodění k Fídovi chlastal nonstop, nic to nezlepšilo. Terapeuta jsme na lodi neměli a všechny Dančiny pokusy mě rozpovídat jsem odrazil – za svoje selhání jsem se styděl mnohem víc, než kdybych si od ní měl nechat vyšetřit prostatu.

A pak Fída, těsně před tím, než se Díra vyloupila z vesmírné černoty, zachytil zprávu určenou mně. Odpověď od Vrabčáka, abychom se právě dnes sešli tady, v baru na jedné z posledních planet před „koncem vesmíru“, kde jsme se chystali hledat útočiště. Bral jsem to jako zbabělou, ale vítanou možnost na chvíli utéct od Dančiny soucitné tváře, Amandiných smutných očí a prázdného místa, které zůstalo po Aze. Pronásledovalo mě to, ať jsem se na kulšesově lodi hnul kamkoliv. To, že jsem po dlouhé době mohl znovu vidět Vrabčáka, jsem si v tu chvíli uvědomoval jen vzdáleně.

Vzal jsem si Jednorožce a připravil se k opuštění Fídovy lodi. Gerasim trval na tom, že poletí se mnou. Nerozmlouval jsem mu to a on by

stejně neustoupil. Možná se bál nechat mě po tom všem samotného a pohled, který si s Dankou vyměnili těsně před odletem, mě v tom podezření jen utvrdil. Dával tu na mě pozor.

Jemu jedinému jsem řekl, co chci udělat. Pochopil to, ať už se mu to líbilo, nebo ne. Možná už od začátku věděl, že tohle je jediný plán, který dává smysl.

* * *

Přijde, zopakoval jsem si pro sebe.

Vrabčák dostala mou zprávu a chce se setkat. Snad aby mi řekla, že s mým plánem souhlasí, ale snad má něco lepšího. Něco, co všechno napraví, eso, o kterém jsem netušil, *game changer*, který švestkám podtrhne ty jejich odporné nohy... Pohrával jsem si s tou představou, a přitom si uvědomoval, že se nic takového nestane, ale asi mi to pomáhalo se úplně nesesypat.

Znovu jsem potáhl z divaku a znovu se zkusil zaposlouchat do Gerasimova bizarního... příběhu? Zážitku? Vlhkého snu? Ačkoliv mlel už skoro hodinu, vůbec jsem se nechytal. I když jsme většinu času tady trávili ve dvou ubikacích, které nám pronajal ušmudlaný sukra, město a jeho okolí jsme si během těch měsíců prošli

nesčetněkrát. Je možné, že si to poručík užíval mnohem víc než já.

„Už tu dávno měla být,“ přerušil jsem ho nakonec.

„Tohle je vesmír, ne Praha, z jednoho konce na druhý to trvá roky.“

„Asi jsi po Praze nikdy nejel autem. Vrabčák by nenavrhovala tohle místo, kdyby nevěděla, že to stihne. Když tu zprávu poslala, musela být blízko.“

Gerasim se zatvářil skepticky. „Možná už sem nakoukla, viděla, jak jsi zpustl, a rozhodla se dát šanci tomu kumarovi, co ji už celou věčnost zve na rande.“

Promnul jsem si bradu. Vousy mi pod prsty zapraskaly, vlasy už jsem měl taky přerostlé. A svaly dost ochably, pravda. Nějak mi to všechno v posledních měsících přestalo dávat smysl.

„Myslíš, že jsi vtipný?“ zavrčel jsem.

„Jsem, a navíc vím, co ženy chtějí.“ Zamrkal na mě. „Sexy šneka, co se umí oháknout.“

„Kumarové bývají nahatí, to bys zrovna ty mohl vědět.“

„Tenhle ne. Je to frajer.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Proč mám pocit, že o něm mluvíš, jako by ho za mě nevyměnila Vrabčák, ale ty? Jste teď s tímhle imaginárním šnekem nejlepší kámoši? Mám mu nechat svoje pivo? To udělám rád.“

„Zeptej se ho sám.“ Gerasim mi ukázal přes rameno. „Asi bude chtít sedět vedle tebe.“

Otočil jsem se.

Po podlaze se k nám plazil kumara o něco větší, než na jaké jsem byl zvyklý. Na zádech měl jakýsi postroj a okolo toho, co bych u kohokoliv jiného nazval krkem, měl omotanou le-skrou červenou věc. Asi stuhu, protože vypadal jako hodně špatně zvolený dárek. Jednou jsem od babičky dostal kosmetické vzorky Žena 50+, ale pořád to bylo lepší, než kdybych pod stro-mečkem našel tohle.

Oba jsme s Rusem vstali, abychom dali najevo, že víme o jeho přítomnosti, a... no, asi ho tak i pozdravili, když jsme si nemohli podat ruce. Kumara se vysoukal na ošoupanou pohovku a vydal ze sebe cosi jako úlevné vydechnutí.

Potom se zavrtěl.

Nebyl jsem si jistý, jestli se jen snaží uvele-bit, nebo mi naznačuje, abych se naklonil blíž, ale usoudil jsem, že když to nezkusím, tak to nezjistím. V postroji na zádech byl vložený malý chromovaný komunikátor. Vyprostil jsem ho a položil ho na desku stolu před šneka.

„Sundejte mi to,“ požádal nás kumara nevrle.

Mluvil patrně o stuze. Na moment mě napadlo, že nám ho opravdu poslala Vrabčák jako dárek na přivítanou. Vyklonil jsem se zpoza stolu,

ale chodba vedoucí k salónku byla prázdná. Proč vyslala napřed kumaru? Kde je Aldona?

„Proč? Sluší ti,“ odpověděl Gerasim.

Šnek se naklonil ke mně, a tak jsem tu věc uchopil a sundal. Bylo to zcela evidentně něčí spodní prádlo. Odložil jsem ho na pohovku, odkud ho vzal poručík, jen aby ho začal všemožně natahovat a dětinsky se na mě přitom šklebit.

„Navlékla mi to jedna sukra venku a říkala mi přitom *mazlíku*. Nemohl jsem ji ani poslat do prdele, abych se neprozradil.“

Překladač se dneska očividně činil.

Gerasim se zazubil. „Tu jsme taky potkali. Mně ale dala jen pusu a kapitána se štítila. Asi začnu žárlit.“

Kumara nedal najevo žádné emoce, nebo možná dal, ale já to jako obvykle nepoznal. Působil unaveně a upoceně, přestože se možná ani potit neuměl, a vyvolával ve mně dojem pošťáka Ondry, který se svou prací zapomněl skončit, dokud byl uvnitř ještě živý. Chvilí jsem čekal, že ze záhybů svého obludného těla vytáhne obálku s pozváním do studia, kde na mě bude čekat...

„Vrabčák?“ zeptal jsem se. „Neměla sem přijít?“

Kumara se ke mně otočil. „Měla, ale... něco jí do toho vlezlo.“

Odmlky jsem nesnášel. Vždycky jsem uvažoval, jestli jsou záměrné a mám se ptát dál, nebo

znamenaají, že se stalo něco zlého, a měl bych se bát ptát se dál.

„Ale je v pořádku?“ ozval se místo mě Gerasim a zamračil se.

Žaludek se mi sevřel. Jestli mi připadalo, že jsme v baru čekali hodiny, teď jsem měl pocit, že kumara neodpovídá celé roky.

Prosím, Aldona ne. Po tom všem, co jsem už ztratil, ne Aldona...

„Jak jen se při tom, co děláme, v pořádku být dá,“ uklidnil nás šnek.

Nezdálo se mi, že lže. Nebo jsem možná jen chtěl, aby nelhal.

„Ale poslala místo sebe vás,“ poznamenal jsem.

„Věřte, že z toho nemám žádnou radost,“ řekl kumara odměřeně. „Obzvlášť když vím, jaký spolu máte vztah. Varuji vás, že já jsem tu čistě pracovně.“

„Bez obav, jste spíš jeho typ,“ ukázal jsem na Gerasima, „ne můj. Jestli si nic nedáte, možná byste nám mohl říct, proč jsme tady.“

„Rozhodně si nedám to, co vy,“ usoudil kumara. „Vyrábí se to z...“

„Ne, kamaráde,“ zarazil ho Gerasim. „Ve vesmíru už jsem slyšel o tolika věcech, které se vyrábí z něčeho nechutného, že jsem se rozhodl dál je jíst a pít v blažené nevědomosti.“

„Kromě tohotohle. S tím se rád rozloučím, jakmile opustíme tuhle planetu,“ poznamenal jsem. „Doufám, že to bude brzo.“

Šnek se zavlnil, což byla možná kumarská obdoba pokrčení rameny. „To záleží jen na vás.“

„Poslal jsem Vrabčákovi zprávu,“ připomněl jsem. „Její obsah...“

„Neznám,“ přerušil mě šnek.

„Proč jste potom tady?“

„Protože pro vás má úkol. Když ho splníte, realizace vašeho plánu prý bude mnohem snazší.“

Znovu jsem si vzpomněl, jak dopadla naše poslední mise. Šnek o tom, co se stalo, buď nic netušil, nebo mu to bylo jedno. Zamáčkkl jsem zbytek divaku do popelníku. „Takže s ním souhlasí?“

„Vím jen to, co mi řekla. A kdybyste mě neustále nepřerušoval, věděl byste to taky,“ odpověděl šnek odměřeně.

„Tak se nevztekej, mazlíku, a spust,“ pobídl ho Gerasim.

Kumara se kupodivu vztekat přestal a spustil. „Slyšeli jste někdy jméno Varule?“

Bylo mi jasné, co řekne Gerasim, ještě dřív, než se nadechl. „Varle?“

„Varule,“ zopakoval šnek podrážděně.

Poručík se otočil na mě. „Měl jsi pravdu, všichni kumarové jsou úchylové.“

„Asi proto si tak rozumíte,“ povzdechl jsem si.
„Je to enlilský programátor, autor bezpečnostní sítě Společenství,“ pokračoval šnek.

„Nevzpomínám si, že by se o něm někdy někdo zmínil,“ podotkl jsem.

„Nezmínil, zapsal bych to,“ připomněl poručík své dobrodružné příběhy. „I když bych mu asi změnil jméno.“

„Já mám naopak pocit, že bys použil přesně tohle.“

„Enlilové se snaží, aby o něm nikdo moc nemluvil,“ pokračoval kumara. „Celý ten – samotného mě mrzí, že to musím přiznat – geniální enlilský systém má na svědomí on. Jeho mozek je klíčem ke všemu, co jsme zatím nedokázali odemknout.“

„Takový klíč si švestky asi dobře hlídají,“ předpokládal jsem.

Kumara se zavlnil. „Vyhradili Varulemu planetku, o níž neexistovaly záznamy, zajistili mu život v luxusu, chránili ho před pozorností i pokusy o únos. Enlilové umí ocenit schopnosti a oddanost Společenství.“

„Zní to, jako by už umřel,“ napadlo poručíka.

„S ohledem na délku enlilského života je to hodně starý muž, ale stále naživu. Protože se k němu nikdy nikdo nedostal a dlouho se o to ani nepokusil, enlilové už nejsou tak ostražití.“

Varule začal mít v posledních měsících zdravotní problémy a oni mu umožnili opustit planetu a... jak to jen říct... odletět do lázní.“

Překvapeně jsme se na sebe s Rusem podívali.

„Do lázní?“ zopakoval jsem.

Kumara se přiblížil ke komunikátoru a lehce do něho klepl. Potom zopakoval: „Ano, do lázní. Enlilové už asi nečekají, že by se někdo o něco pokusil, natož když není známé, kdo Varule vlastně je. Zítra dorazí na místo určení a zdrží se tam deset oběhů planety okolo místního slunce. Taková šance dostat se k němu už se nebude opakovat a my potřebujeme to, co ví. S jeho znalostmi enlilské sítě do ní dokážeme proniknout a narušit bezpečnostní opatření po celém vesmíru. To je to, co Vrabčákovi chybí. Čekala na potvrzení, že tam Varule bude, a pak sem poslala mě, abych vás tam vzal.“

„Neřekli jsme, že poletíme,“ namítl jsem.

Kumara na mě upřel část svého těla, na které by možná mohl mít oči. „Ale přesto poletíte. Vrabčák tvrdí, že ji nikdy nezklamete, kapitáne Moravče.“

„Zklamal jsem...,“ začal jsem prudce, ale Gerasim mě okamžitě poplácal po rameni. Na tváři měl úsměv, ale pohled měl varovný.

„Kde jsou ty lázně?“ zeptal se.

„Ne tak daleko odtud, proto jsme se tu taky sešli. Na astroportu mám loď dost velkou pro nás všechny. Nevím, čím jste sem přiletěli, ale věřím, že mé plavidlo bude pro cestu na takové místo vhodnější. Pokud tedy úkol přijímáte...“

Poslední slova zůstala viset v dusném tichu. Nebyla to skutečná otázka, protože šnek věděl, že doopravdy neodmítnu. Možná to poseru i tentokrát, ale rozhodně se pokusím Varuleho k Vrabčákovi dostat. Když nebudu dělat nic, nakonec umřeme všichni. Když něco udělám, někdo z nás se možná dožije dne, kdy švestky vypráskáme ze Země.

Znělo to až moc hezky, než abych v to dokázal věřit tak jako na začátku, ale pokaždé jsem si vybavil rozhovor se šnekem na kumarské ambasádě – umělá inteligence předpověděla, že naplníme osud lidského druhu, a určitě tím nemyslela, že švestkám usnadníme své zničení. Všechno jednou skončí, tvrdili podle šneků birchanové, druh starší než rutašové, ale do *jednou* mělo lidstvo ještě daleko.

„Něco jsem Vrabčákovi navrhl,“ připomněl jsem.

„A ona za vámi poslala mě,“ zopakoval kumara. „Možná to znamená, že je potřeba prvně dokončit tohle, než zváží váš návrh. Možná to znamená něco úplně jiného. Rozhodnout se

ale budete muset tak jako tak. Přijímáte, kapitáne Moravče?“

Gerasim se na mě ze strany podíval.

Nevím, jestli čekal, co odpovím, ale mě nenapadlo, jak bych mohl odmítnout. Pokud byl Varuleho únos podmínkou pro souhlas Vrabčáka s mým plánem, musel jsem to zkusit. A pokud se s mým plánem souhlasit nechystala... nebylo i tak lepší zasadit švestkám ránu, než se jen litovat na Dře?

Kývl jsem. „Přijímám.“

* * *

Planeta, na kterou jsme se museli dostat, byla podle šneka asi sedm dní cesty z Gerbedutmjzhu. To znamenalo pár dní na přípravu – zjistit co nejvíc o planetě, na kterou letíme, a o lázních, v nichž enlil je –, ale taky jen pár dní na únos samotný. Vymyslet, jak na to, pak to provést a bezpečně planetu opustit neznělo vůbec snadně.

„Jakmile budu mít enlila na palubě,“ pokračoval šnek, „o další už se postarám. A teď, máte u sebe svoje věci, nebo si potřebujete zabalit?“

„Všechno, co zůstalo v hotelu, si ten sukra může nechat,“ prohlásil Gerasim, který s hoteliérem neměl moc dobré vztahy od chvíle, kdy

ho sukra v místní variaci na pozemský poker obral o všechny plíšky. „Obzvlášť to překvapení v koupelně.“

Když jsem si uvědomil, že kumara bere věc za vyřízenou a slézá z pohovky, zastavil jsem ho. „Myslíte, že to něco změní? Varule a to, co ví...“

„Něco?“ zopakoval kumara. „Mohlo by to změnit všechno. Pokud má bezpečnostní systém Společenství slabinu, on ji zná.“

Gerasim na mě mrkl. „Takže Galen Erso našeho vesmíru.“

Šnek narážku na *Hvězdné války* nepochopil, a proto ji ignoroval. „Rád bych už šel. Venku jsem měl nepříjemný pocit. Jako by nás někdo sledoval... Ten komunikátor mi, prosím, vezměte.“

Poručík sbalil krabičku a naklonil se ke mně. „Mám mu vzít i ty kalhotky?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, ale do kapsy si je nedávej. Nevím, jak bys to vysvětloval Dance.“

„Pochopila by, že jsem se tě jen snažil přivést na jiné myšlenky.“

Vstal jsem. „Je to úžasná ženská, ale myslím, že i její tolerance má svoje meze.“

„Než se šnek vyplazí ven, stihneme si dát ještě dvě piva,“ navrhl poručík.

„Stihneme, ale nechceme. Už teď cítím, jak mi to leptá vnitřnosti.“

Vyšli jsme z baru do ostrého slunečního světla. Všechno kolem se barvilo do bíla, ale zatím bylo spíš příjemné teplo než horko.

Ušli jsme sotva pár kroků, když se po naší levici ozval hlas: „... Kapitáne Bouchači, rád vás vidím, ale vy asi nebudete moct říct totéž.“